

Люблю тебе, мово Сервантеса,
твій смак гіркуватий знаю.
Так радісно в тебе зустріти полтавське татове «ел»
Так боязко вперше заходити
в сельву твою безкраю,
моря перепливши шляхами Колумбових каравел...

Метафори дона Гонгори
там розцвіли кучеряво.
Цвіте Андалузія Лорчина —
насіння вітер заніс...
До Маркеса у Макондо
чи й добреде уява...
Пісні молодих барбудос
і досі відлунює ліс...

Люблю тебе, мово Сандіно, —
в віках тобі не умерти,
хоч кров'ю стікають нині
прострелені крила знамен.
Говориш мені:
«Venceremos. Patria o muerte!» —
і я кажу:
«Переможемо. Батьківщина чи смерть!»

1985

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.